

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΧΗΡΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣΣΑ

Του Β. Μύλλερ

Στόν πόλεμο σκοτώθηκε, κ' έγυρε κει στόν κόμφο,
 Μ' έφτά πληγές κατάσθητα και πέτσι στό κεφάλι,
 Σφιχτά στό χέρι τό σπαθί κρατώντας ματωμένο,
 Μέ μάτια πού τά φλόγιζε τής Λευτεριάς ή φλόγα:
 Τάματα σκόρπια, τών όχτρών, σπαρμένα δλόγυρά του,
 Μά άπ' τό λεβέντη ξίμαχα κείνοι πού τά φορούσαν
 Στο χόμα κοιτώναι βθετικά πιά πάντα τά κορμιά τους,
 Τυφλή άπ'τόν τρόμο ήύμι τους,στη σκόλη ειναι κρυμμένη.
 Κόρη μου, τό στεράνι μου τό νυρκιό για σίερα,
 Πού στό κρεβάτι κρέμεται: άγάλα νάν τό πιάσης,
 Γιατί, όπως εν' κατίξερο, θα σου τριφτή στα χέρια:
 Όλο τό γάμο μου ξανά στόν κόμφο να γιορτάσω...
 Και φέρε μου και λούλουθα δροσάτα, μυρισμένα
 Να στρώσω στρώμα μαλακό του πολυγαπιμένου,
 Κι' άπάνω μια τραναφυλλά τίόν τάρο να φυνέω,
 Στοβ Εθρώια πέρα τηνπλαγιά κι'άπ'τά τραναφυλλά της
 Όβλα σου πλέξω, κόρη μου, τό νυρκιό στεράνι,
 Σάν θα σέ πάη στην εκκλησία νυφολόια ένας λεβέντης,
 Τόσα κεφάλια τούκικα για χέρι φερνοντάς σου,
 Όσα τραναφυλλά θ' άνθουν στού κούρη σου τό μνήμα.
 Μά άπ' τό ταγύ μέ την αγή τά νυρκιά θά βγάλω,
 Θα βγάλω άπ' τό κεράλι μου τού γάμο τό στεράνι,
 Τά μαύρα τής μανούχρας φοροντάς, όλο τό τριξέω
 Στο δάσος, ήχι λάλημα τών άθροισών ν' άκούσω,
 Παρά για ναύρω τό δεινέι τόβ έξουλιωμένο,
 Πού μέσα ή χήρα πέρδικα κλονιάζει στα κλαδιά του,
 Παρά για ναύρω την πηνή, πού ή πέρδικα θολώνει,
 Πριν να λουστή και πουν νάνη-σαν ή πέρδικα διαλόγει ο...
 Θα γέρω εκεί πού ίσκιος κανείς δέ θέλει μέ δροσίση,
 Όπου τά μαύρα δάκρυα μου, κυλώ-τας οάν τό ρέμμα
 Στα μάγουλά μου, άστρέφεται, πικρά, θά μέ παγώσουν.
 Κι' έγώ από τη μία μέμει, κι' ή πέρδικα κιά την άλλη,
 Θα παραβούμε ποιά άπ'την δυό πού θλιβέθα θά κλάνη,
 Και τράια ποιά τό χίροντα θανά τό χωρεστή
 Μέ πειότερο άναγαλλισμό κι'άνυποκομοσία...

Μετάφρ. Άγιδός Θέρου

ΒΑΣΑΝΑ ΚΑΙ ΒΑΣΑΜΑ

Του Ίσκανού Ι. Ρούβιο

Λουλουδι πού σκορπάς τ' άρώματά σου
 ένώ τά φύλλα μέσα τής καρδιάς σου
 τά έχει ή λύπη δρασοαντισιμιά,
 τά βιολιά σου ποιος θά βαλαιομώση;
 Τά δάκρυά σου ποιος θα τά στεγνώση
 πού δίδουν στόν καύμ σου τση χάρη;
 Τά δάκρυα, πού λάμπει τό κελίνα
 επάνω εις τό κούρη σου φυλλάκι,
 όσαν σπαρταριστό μαγαρταριστό
 Παρηγοία ποιος θάλθηι τά σου ώσση;
 — 'Ο 'Ηλιος, άπεκρίθηκε τ' άντάκι.
 Έού όπου σκορπής την άμοניה,
 ώ ποιητά, ένφ ή άγωνία
 έχει τό μέτωπό σου αυλακώση,
 έσθ, πού ή ψυχή σου μόνον έρει
 να κλαη, να θρηνη, να ύποφρη,
 άχ, στην ζωή την άνεμοδαρμένη
 γαλήνη ποιά: 'μπορεί να ξαναδώση
 ένφ άσπράφεται από κάθε μέρος;
 ένφ άπ' την καρδιά τό δάκρυ βγαίνει,
 ποιος την χαρά 'μπορεί να ξαναφέρει;
 — Κ' έκείνος άποκρίθηκε: δ "Ε γ ω σ.

Μετάφρ. Δ. Βικέλα

χία !...
 — Τόσο γενναίος ενει !
 — Γενναίος, λέει !... Θηρίο !... Νομίζεις ότι δεν ενει άνθρωπος !
 Πώς ενει από πέτρα !... Και να τό ίδής; τό «κίμασιασμένο» άρ-
 ρωστήσης και σπλήνασ... μά θα τόν πορευθεί για έπιλοχία !...
 Τ' άξίζων τά γαλόδια επί του παδιού τής τιμής !... Και για παρά-
 δειγμα τών άλλων και του καλήθ' Αρέθα, πού όλο γυρίζει στη
 σπηνή...
 Έκείνην τή στιγμή, ένα λαχάνισμα στρατιωτικού τρέχοντος
 άκούσθηκε άπ' όξω και μια φωνή άγκομαχούσα, πού έλυσε εις τούς
 σκοπούς.
 — Είνα άνάγκη να ίδθω, τών κύριο Γκαλελή τόν λοχαγό μας !
 — Δέν έπιτρέπεται !... Σου λέω !... Οι άνώτεροι έχουν σύ-
 σκεψη !... Δέν άνοός ;
 — Τι να συμβαίνει, είτεν ό Γκαλελή; πού τ' άκουσε !... Κάει
 θα συμβαίνει ! Άφήστε να μη μέση ό άγγελιοφόρος.
 Μπήγε σκονισμένος ό 'Αρέθας κατακόκκινος, μισανασάινων
 και λυθάνων εις ιδρώτα :
 — Κύριε λοχαγέ !... Τρέξετε γαλήνοα, κύριε λοχαγέ... 'Ο κύριος
 ύποδικανεύς γενναίος !...
 Σταμ. Σταμ.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις εκ του 'Ιταλικού και ύποσημειώσις του
 κ. Χαρίλ. Άντωνάτου. Οδδείς έχει δικαίωμα άναδη-
 μοσιεύσεως και έκδόσεως εκτός του μεταφραστού.]

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)

'Ο Χ... . όφειλε να παρακαρή γι' αυτήν την παρτίτησιν.
 *Ήταν όμως άχρείος. Ύπερβολικά τεμπέλης, για να κερδίση με
 την εργασία τ' αναγκαία για τή ζωή, ειδοθήσει ως επαγγέλμα,
 έκείνου του νυχοκλέφτη, πού τού κόστισε από τέλος μια ματαδμία
 σέ 10 χρόνια φυλάκιση.

Βγαλμένος από τό μπουδρούμα, ζήτησε να πουλήση τό πατρικό
 του σπίτι, ελχα όμως έγώ ύποθήκη παρτίτησιν άπάνου σ' αυτό. Σάν
 μέ συνάντησε λοιπόν μια μέρα, μέ πήρε ιδιαίτερα και μου έδωσε
 προθεσμία ένος χρόνου να τού παραδώσω τό χαράκι, πού τόν ύπο-
 χρέωνε, άντι ένος κομματιού γής άξίας 360 φράγκων, πού μου πρό-
 σφερασε εις ανάλλαγμα τών 8000 πού μου χρεώσασε. Άν δέν ύπο-
 χορήσω στο διάστημα του χρόνου, θα μέ δολοφονήσουν ! !

Έλεγα τότες στη χώρα ότι ό Χ... . αυτός ήταν μέλος ή και
 άρχηγός μικρής συμμορίας κακοήγων, πού ζητούσαν να ζήσουν μ'
 αυτό τόν τρόπο και στους όποιους ή χαμέρπεια τών κατοίκων ευ-
 κόλιαινε την εξάσκηση του επαγγέλματός τους. Είδα λοιπόν πως
 χρειάζοταν να περιορίσω αυτό τό κακό.

Έτρεξα εϋθύς στό δικαστήρια με την άπόφαση ν' άνηψήσω όλους
 τούς κινδύνους, για να τιμορήσω αυτόν τόν κακοήγο και να τόν
 κείνω να χρώ τό θάρος του ή να ξεκάω αυτήν τή συμμορία στη
 γέννησή της. Ταύτόχρονα δημοσίεψα στον τύπο κάβα τι σχετικό
 μ'αυτή την ύπόθεση κι' έφανέρωσα σταθερά τή θέλησή μου ν' άπαλ-
 λάξω τόν τόμο άπ' αυτή τή θεομηνία.

Χρειάστηκε να ιδω όλη τή χωρα στό πλευρό τών δολοφόνων
 έναντί μου ! Κανένας άνθρωπος του Νόμου δέν έθέλησε να μέ
 ύπερασπίση. Κανένας από τούς συγγενείς, τούς φίλους, τούς γνω-
 στούς μου, δέν έθέλησε να γίνη άντιπροσώπος μου στό Ληζούρι,
 για να δεχθή τά δικόγραφα και να μου τά σταίλη στ' Άργυσόλι.
 Καθένας άπ' έναντίας προσφερόταν πρόθυμα στό Χ... να κάμη
 προς χάρη του ψεύτικον όρο άπάνου στο Έδαγγέλιο !

Άναφέρω την ύπόθεση αυτή, για να δείξω τή σημαινή ή θη-
 κότητα τής κοινωνίας (1886).

Τόν 'Οχτώβρη του ίδιου χρόνου ό Χαρακτήρες μου, 126 έν δλω
 ήταν έτοιμοι τούς έδωκα να τυπωθούν και τούς πρόσφερα στο
 καινό μέ την τιμή τών 3 φράγκων τόν τόμο. Παρόσθετο από ένα
 μήνα ύστερα ελχα πουλήθη 5 άντίτυπα, ένφ ένας έμπορος πουλιών,
 την ίδια έτοχή, είχε εδωφέρει 100 μακαρίνια, σέ λιγώτερο διάστημα
 από ένα πρωί, μέ 15 φράγκα τό ένα !

1 8 9 5. Περνάω τώρα 9 ή 10 χρόνια τής ζωής μου, για ν' άνα-
 φέρω ακόμα ένα γεγονός, πού έχει για μέ κάποιον σπυδαώτητα.

Ήταν, πιστέβω, ή πρώτη του τελεφταίου 'Οκτώβρη. Βεβήκηκα
 μέ τό Δεσπότι (1), ό όποιος μου πρότεινε να μέ συμφιλωθή με
 την Έκκλησία μας. Άρνήθηκα άμέσως τή πρότασιν αυτή, λέ-
 γοντας πως, άφ' ότου ή Εκκλησία μας μ' είχε άπομακρύνει από
 τόν έμικό της, ήμουνα σέ καλή κατάσταση και μέ τή συνείδησή μου
 και μέ την γνώμη τών άνθρώπων κι' έτσι ύχαριστισμένος δέν θα
 πιθώμοσα τίποτε περόσθερο. Έπίκειμε πολύ, άρνήθηκα όμως χα-
 θαρά τή συγκατάθεσή μου.

10 μέρες ύστερα, σιεφόμενος τήν πρότασή του, τού έστίαλα μέ
 τό ταχυδρομείο ένα γράμμα, όπου τού έλεγα πως μ' ύχαρίστητη
 θα ξαναχρόνονα στους κόλπους της; Έκκλησίας μας, άν μ' αυτή
 ήθελε ξαναγίνει χριστιανική. Έδωχα μάλιστα μερικά σημεία, πού
 θα πιθώμοσα ν' αναθεωρήσουν και να διορθώσουν π. χ. ή κα-
 τάργητη τών θαυμάσων της Παρθένου κ.τ.λ. Δέν έλαβα ποτέ
 άπάντησή σ' έμένο τό γράμμα, στην άλληλογραφία μου όμως του
 1895-96 βρίσκεται άντίγραφο αυτής; της; έπιστολής; στη διάθεση
 έκείνου, πού θα ήθελε να την έκδώση.

Τώρα, για να κάμη τή συγκεφαλαίωση τής μακρυνής ύστρέξης
 μου, θα ειπω.

Προικισμένος μ' έμένο, πού ίσως καλό φυσικό, εύνοήθηκα κι' άγα-
 πήθηκα άπ' όλους έκείνους, πού μέ γνώρισαν άπό κοντά. Ανέμισσα βέ-
 βαια λύπες, συμφορές και προσβάλες στη μικρυνή αυτή ύστρέξη πάντα
 όμως, χάρη σ' αυτό τό καλό φυσικό, άνυπόδηκα ήλικά και βεβήθηκα
 σχετικά εύχαριστισμένος κι' ευτυχισμένος. Σήμερον στήν 87ο χρόνο τής
 ήλικίας μου εύχαριστώ τό Θεό για όλα μου πρόσφερε σ' αυτόν τόν κόσμο
 κι' έλπίζω στην πατρική του καλοσύνη πως θα ενει μαζί μου στην
 άλλη ζωή.

ΤΕΛΟΣ

Σημ. Μεσ. 2) Λασκάτης τότε ήταν ό Γερζίσκος, Αδελφός, μ' έ μεγάλη μόρφωση.
 Αδύτος ύστερα έπαιρτανε κι' έτίετες την άση του άρρασμού.

